

P e t r M i k š í č e k

SUDETSKÁ POUŤ

aneb Waldgang

Nakladatelství Dokořán

Praha 2005

Obsah

1. Jak být sám sebou / 5
  2. Nebát se být sám / 9
  3. Být sám a nebát se / 12
  4. Být sám a necítit se sám / 20
  5. Být šťasten v okolním světě / 79
  6. Důvěřovat okolnímu světu i sám sobě / 133
  7. Genius loci Sudet / 140
  8. Zůstat sám sebou / 158
- Doporučená literatura / 162

Hlavní dík patří Evě za trpělivost a podporu.

S koncepcí knihy mi výrazně pomohl Antonín Petruželka.

Moc mi pomohly i konzultace s Ondřejem Matějkou, Evou Bavorovou, Janem Frankem, Markem Pečenkou a s mnoha dalšími lidmi z širšího okruhu projektu Zmizelé Sudety.

Za přátelskou podporu v mém snažení děkuji Bohuslavu Blažkovi.

Dokořánu patří dík za důvěru.

© Petr Mikšíček, 2005

Photography © Petr Mikšíček a archiv autora, 2005

ISBN 80-7363-009-5

1. JAK BÝT SÁM SEBOU

Byl duben a udělalo se takové to pro poslední léta typické zrychlené jaro. Za okny posluchárny bylo vedro a vydýchaný vzduch uspával, ačkoliv se přednášející snažil, seč mohl, zaujmout zemdlelé mozky studentů. Všichni odpočítávali minuty do konce přednášky a těšili se, až vyběhnou ven.

Nebyl jsem zrovna typem člověka, který by si uměl vychutnat onen vychvalovaný studentský život. Měl jsem pocit, že na to, kolik mám času, toho dělám nějak málo. Dlouhé večírky mě už nebavily, spíše jsem na nich usínal, nekonečné debaty u kávy jsem také nevyhledával. Vždycky mě někdo přebil argumenty. Byk ve mně chtěl klid a jistotu. Stále častěji jsem si doma četl a nasával, co se kolem mě děje. Mluvit se mi moc nechtělo, zatím bylo lepší poslouchat.

Nejlépe jsem se cítil s několika velmi dobrými kamarády nebo sám v přírodě. Uklidňovalo mě sbírání hub, rád jsem v lese i usínal. Mým nejoblíbenějším koníčkem bylo fotografování a malování hor. Od základní školy jsem si na všechna volná místa v sešitech kreslil roztodivné tvary horských štítů a v pokojíku jsem si dokonce na zeď nad postelí uhlem nakreslil velehory. Každý večer jsem pod nimi usínal a ráno se budil. První knihou mého života byl školní atlas.

Poslední prázdniny jsem strávil na farmě v Norsku, což byl do té chvíle můj nejkrásnější zážitek a znamenal pro mě nejvýznamnější bod obratu směrem k jakési konstelaci hodnot a priorit.

Teď na jaře s příchodem tepla se stala událost, která mě přiměla udělat radikální řez do stojatých vod mého života. Hokejisti zase vyhráli, lidi byli jako zbláznění a hulákali na Starměstském náměstí. Ten den jsem přednášel referát o knize Oswalda Spenglera o zániku západní civilizace. Právě když jsem vyjmenovával negativa současného světa – jedním z nich bylo i přeceňování národních sportovních duelů – se od Sta-

V krajině je potřeba se zastavit, zadívat se do dálky i do blízka a ve snu splynout s okolím.

romětského náměstí ozval řev, známá píseň Michala Davida o coca-cole a davové skandování: *Mistři! Mistři!* Usmál jsem se a pokračoval v předčítání. Dobrý timing, pomyslel jsem si.

Ale abych se vrátil k té události. Dočetl jsem poslední větu referátu, scvkl desky a spolu s ostatními vyšel z posluchárny. Cestou k metru jsem prošel kolem bouřícího davu opěvujícího novodobé hrdiny vezoucí se na autobuse. Citáty Oswalda Spenglera se mi otáčely v aktovce. Potkal jsem kamarády z Dejvic – chtěli, abych s nimi šel oslavit hokejový titul. Nechal jsem se ukecat, i když jsem něco takového ten den dělat vůbec nechtěl. Kdyby tak věděli, o čem jsem před chvílí ve škole mluvil! K panu Spenglerovi to bylo trochu nehezké, ale ať si vypije, co si nalil. Byly s nimi nějaké holky. Připíjeli jsme si na jednotlivé hráče hvězdné sestavy, ale za chvíli jsem už seděl sám, všichni se rozutekli do zahrad vyhledávat stinné lavičky. Spengler se mi chichotal z batohu. Zaplatil jsem a odešel.

Přepadal mě smutek. Jak je možné, že mě tak snadno přemluvili? Neumím říci ne. Podlehnu každému, kdo mě do něče-

Nepatrný paprsek může osvětit tmu. Plachá myšlenka může změnit svět.

ho nutí. Proč si nestojím na svém? Co je ale to „moje“? Nechám se moc snadno vykojet. Mám tendence měnit tváře, protože se nemohu rozhodnout, která je ta moje, ta správná.

Moc dobře jsem věděl, že to takhle dál nejde. Přišel jsem domů a usnul. Když jsem se večer probral, byl jsem hodně nesvůj. Ta akce mi zkazila den. Tak dlouho jsem se na ten referát připravoval.

Musím někým být. Se všemi klady i zápory. Stále jsem se hledal. Bylo načase najít nějakou tu koncepci, která spojí moje ojedinělé pokusy o výklad sebe sama v celém vesmíru. Musel přijít čas, kdy *ne* i *ano* bude mít svou neotřesitelnou autoritu při sestavování koncepce trvale udržitelného života duše.

Sebral jsem se a šel si sednout na zříceninu na Babě. Byl odtud skvělý výhled na Prahu.